

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

Epistola XIV. Simplicii papæ ad Zenonem imperatorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

Alexandri-
nus sedi-
sue restitu-
tus, occa-
sione dedit
his quatuor
preceden-
tibus epi-
stolis scri-
bendis.

tus, tres hosce legatos, Isaiam episcopum, Nilum presbyterum & Martyrium diaconum ex more antiquo ad Romanum pontificem ablegauit, veniam rogans delicti sui illius, quo gladiis Eutychnorum coactus, contra constitutiones Leonis papæ, nomen Dioscori apud altare recitauit. Et quamquam id monitus fecisset, non leue tamen facinus illud in tanto pontifice videri poterat. Insuper eadem legatione notum fecit, Petrum Moggum Alexandrinæ sedis inuaforem, qui fugam captasse videbatur, in ciuitate latitare, & secreto rem agere seducentem multos, & cladem illius ecclesiæ gnauiter procurare: adeoque necessarium videri, vt ad hæc pericula tollenda, longius in exilium pelleretur. His acceptis scribit imperatori & Acacio episcopo Simplicius papa, petens hoc sedulo curari, vt quamprimum homo scelestus longius in exilium detrudatur: ideo in primis, quod episcopum Alexandriæ ageret, quem necdum diaconum ordinatum esse constaret. Vide Baronium anno 478. num. 9. & sequentibus.

EPISTOLA XIV.

SIMPLICII PAPÆ

AD ZENONEM IMPERATOREM.

Laudat imperatoris sollicitudinem in his puniendis, qui Antiochiæ in episcoporum cædes conspirauerant. Dolet suas ad Acacium literas executioni non fuisse mandatas, & Antiochenæ ecclesiæ antistitis electionem, Nicæni Concilii non obseruato decreto factam approbat.

Simplicius episcopus, Zenoni Augusto.

DE ecclesia Antiochena venerandos mihi semper vestræ pietatis apices gauisus accepi, quibus ingenito vobis studio catholice religionis post defensionem fidei, quæ vos seruat ac custodit, impietatis audaciam, & facinora apud Antiochiam perpetrata coercita reperimus. Exultantes vobis inesse animum fidelissimi sacerdotis & principis, vt imperialis auctoritas & iuncta Christianæ deuotioni acceptabilior Deo fieret, & appareret integritas, cum hi qui in episcoporum neces sacrilega cæde versati sunt, dignis iubentur perire suppliciis: in quo & quieti ecclesiæ & vestro consuleris imperio, qua vindicata Dei contumelia vlciscentis est gratia, & conciliatur his diuini fauoris auxilium, quorum cura sacrilegium non reliquerit impunitum. Sed vt loquar fiducialiter principi Chri-

Dum vindicatur Deo facta, contumelia, cõsultur imperio.

stiano, si præteritarum literarum, quas de Petri aliorumque nomine iamdudum ad fratrem & coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur, ad hoc non potuit peruenire, quod iure nunc meruit vindicare. Mandaueram namque ut facta suggestione pietati vestræ, prædictus, ut & ceteri qui per occasionem tyrannicæ dominationis inuaserant ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur imperii, ne pestiferis sensibus quibusque simplicioribus ore sacrilego virus infunderent, & verbis impiis contra fidem orthodoxam innocentiores animas fauciant; quod tum apparet, cum minus ista curantur, & leuia esse creduntur; actum est, ut (quemadmodum perhibetis) inter altaria, non iam plebs persuasionibus eorum, sed ipsi quoque præfules & prædicatores fidei perirent funestis gladiis sacerdotes. Vnde si quæ aliæ reliquæ sub vestro reperiuntur imperio, eas vel nunc in exteriores terras iubete propelli, ne qua deinceps in eo sit necessitas & causa supplicii; quia melius est aditum obstruxisse, quam poenam exegisse peccati. Et quoniam seditiones Antiochenas religiosissimo proposito sedandas non aliter existimastis, nisi præter præiudicium venerandi illius Concilii Nicæni apud Constantinopolim iisdem petentibus ordinaretur antistes, quod in eius tantummodo persona sic memorastis assumptum, ut deinceps secundum definitiones patrum orientali Synodo creatio Antiocheni pontificis referretur; nec haberi loco vultis iniuriæ, quod dissensionis gratia factum est auferenda. Tenet hanc pietatis vestræ beatus Petrus apostolus sponsonem, & Christianissimi fidelissimique principis mentem in hæc verba iurasse, quod posthac in Antiochena vrbe veteri more seruato a comprouincialibus suis episcopis ordinetur, ne quod nunc frater & coepiscopus meus Acacius vobis est iubentibus executus, in usum posteritatis veniat, & statuta patrum, quæ præcipue præstatis illaesa, confundat. Vnde quæ a vobis amore quietis sancte & religiose sunt ordinata, reprobare non possumus, ne status Antiochenæ ecclesiæ sub nostra dubitatione videatur ambiguus, præcipue cum is qui legitur ordinatus, testimonio clementiæ vestræ, & tanta sit prædicatione subnixus, ut in eo præter horum vulne-

Papa dis-
pensat con-
tra Canonē
Concilii Ni-
cæni, ut ser-
uetur pax.

Dispensat
papa in gra-
tiam impe-
ratoris.

rum dolorē posito possimus & ecclesiæ quæ illum meruit, gloriari. Hæc repensis sermonibus & venerationis officio respondere curavi, vt tantas hæreticorum fraudes & facinora diuinis & sæcularibus legibus perseguenda, quæ sapius probatis esse tam noxia, de memoria & conuersatione hominum iubeatis auferri, quorum impietas nulla, quantum videtis, potest auctoritate compesci. Data x. Kalendaras Iulias post consulatum Illi viri clarissimi.

EPISTOLA XV.

SIMPLICII PAPÆ

AD ACACIVM.

Eadem quæ & in superiori.

Simplicius episcopus, Acacio episcopo Constantinopolitano.

CLEMENTISSIMI principis literis, tuæque dilectionis, de sacrilega & funestissima cæde, quæ apud Antiochiam facta est, sauciatus, & nimium affectus mœrore, respondeo, astruens, si quæ iam dudum de Petro & aliis complicibus eorum scripseram, & vt pietati eius cum ceteris, qui aderant, fratribus suggerere postularam, vt optauerat, ordinatum fuisset, hæreticorum temeritas ad tantum facinus non veniret; * ne aliquid necessitatis existeret, vt non aliter prædictæ subueniretur ecclesiæ, nisi vt aliquid de iure eius curatio ipsa minueret. ^{* f. nec} Quamuis enim profecerit ad quietem, quod Christianissimi principis iussione, vel sine præiudicio Canonum a tua caritate fuerit Antiochenus episcopus ordinatus: tamen non est sine inuidia factum, cuius cauendum deinceps etiam ille testatur, qui præcepit, exemplum. In quo pietati eius gratias dignum est nos referre: quoniam ita gloriæ suæ moderatus est potestatem, vt fidelissima deuotione patrum regulis submittere quæ iuberet, nec in auctoritatem recipi quod sequenti constituit aetate prohiberi: vt scilicet in hac tantummodo persona, quam iussu eius & studio quietis Antiochenis, non tua vsurpatione antistitem consecrasti, quod factum est necessitate sufficeret. In quo tuæ dilectionis non irratiōabilem cognoscimus fuisse famulatum: quia ecclesiarum iura respiciens, diu te non imme-
rito